

Pau Miró,
director

Sembla que el cor dels cérvols sempre està alerta, sempre batega a la màxima intensitat, pendent de percebre qualsevol perill que amenaci la seguretat d'un membre o del conjunt de la manada. Però són tan porucs, els cérvols, que en el seu radar perceptiu, qualsevol soroll, per irrellevant que sigui, s'interpreta com una amenaça.

Moltes vegades, quan aquests animals són a prop d'un penya-segat o d'una muntanya d'alçada, corren perill de perdre la vida precisament per un excés de por. Si un dels membres interpreta un soroll com una amenaça, comença a córrer esbojarradament pres pel pànic, aquesta reacció desencadena una sèrie de moviments incontrolats que fan que més d'un cérvol caigui muntanya avall. No pas per un perill real, sinó per una fanàtica devoció per la por.

Aquella gran derrota que va ser la Guerra Civil per a gran part de la població, només es podia combatre amb petites victòries quotidianes. Aquesta és la història d'una d'aquestes petites victòries.

Victòria també és una història de por, d'amor i de corrupció situada als anys 50, però d'alguna manera molt present en l'actualitat. Com si d'aquells dies, encara ens n'arribés l'ombra.

La por, evidentment els mecanismes brutals de repressió que exercia el sistema policial i la col·laboració espiritual de l'església, creaven un estat de pànic en el ciutadà. Aquesta por i les pors actuals són diferents, però ho són tant? Hi ha ecos d'aquelles pors que encara ressonen avui? Hi ha alguna cosa de la nostra passivitat relacionada amb aquella por?

04/05/16
— 12/06/16

Sala Gran

Direcció
Pau Miró

Escenografia
Max Glaenzel

Il·luminació
David Bofarull

Vestuari
Berta Riera

So
Damien Bazin

Audiovisuals
Mar Orfila

Caracterització
Àngels Salinas

Ajudanta de direcció
Àlicia Gorina

Ajudanta d'escenografia
Marina Soteras

Durada
2 hores i 30 minuts
(entreacte inclòs)

Ajudanta de vestuari
Núria Manzano

Pianista repetidor
Francesc Mora

Alumna en pràctiques de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Clàudia Tuneu (direcció)

Alumna en pràctiques de la Universitat Pompeu Fabra
Andrea Cuéllar
(Comunicació Audiovisual)

Construcció d'escenografia
Pascualin, Taller d'escenografia Jordi Castells, Jorba-Miró Estudi-Taller d'escenografia

Realització de vestuari
Taller de Goretti, DRESS ART

Confecció de vestuari
Irene Fernández Zurano

Agraïments
Punto Blanco

REPARTIMENT

Vídua
Emma Vilarasau

Mestre
Pere Arquillué

Cantant
Mercè Aránega

Falangista
Jordi Boixaderas

Noi
Nil Cardoner

Germà
Joan Anguera

Noia
Mar Ulldemolins

Producció
Teatre Nacional de Catalunya

Text editat conjuntament amb **Arola Editors** i en venda a www.tnc.cat

#victòria
#TNCsompúblics

Vols saber-ne més? Escaneja el codi QR o vés a www.tnc.cat i hi trobaràs materials complementaris i altres enllaços d'interès:

Jordi Amat i Agustí Pons, «Nèstor Luján, periodista», a *La Barcelona dels tramvies i altres textos de Nèstor Luján*. Barcelona: Editorial Meteora, 2015

Juan Marsé, *Si te dicen que caí*. Mèxic: Editorial Novaro, 1973

Jordi Prat i Coll, «Pau Miró i la vida dels discrets», a la revista (*Pausa.*), 2013

Paco Villar, *Historia y leyenda del Barrio Chino. Crónica y documentos de los bajos fondos de Barcelona, 1900-1992*. Barcelona: La Campana, 2009

Xavier Theros, *Tots els meus carrers*. Barcelona: Comanegra, 2014

Pau Miró, *Victòria*. Tarragona: Arola Editors / TNC, 2016

Pau Miró, *Alguns apunts sobre Victòria*

ACTIVITATS —
VICTÒRIA

Conversa de David Bofarull amb Josep Bohigas
Llegir l'escenari
Biblioteca El Clot (DHUB)
Amb la col·laboració del Museu del Disseny de Barcelona
09/05/16, 19 h
Activitat gratuïta

Conversa entre Pau Miró i Andreu Mayayo
Victòria, els anys 50 i la vaga dels tramvies
11/05/16, a les 19 h
Seu del Memorial Democràtic

Conversa amb Pau Miró
Lectures escèniques
Biblioteca El Clot (DHUB)
12/05/16, 19 h
Activitat gratuïta

Col·loqui amb Victòria Camps
TNC, Sala Gran
20/05/16,
després de la funció
Activitat gratuïta

I PROPERAMENT...

19/05/16 – 12/06/16
Qui bones obres farà
Pep Tosar
Sala Petita

26 i 27/05/16
Niu
Marc Garcia Coté
Sala Tallers

30/06/16 – 10/07/16
Daurrodó
Joan Baixas i Cildo Meireles
Sala Petita

TNC & TAPES

Noves tapes i *plattillos* que canvien segons mercat. Per gaudir abans o després de la funció. I també els menús «Exprés» i «Piscolabis del teatre», sense esperes amb reserva prèvia: 933 065 729 restaurant@tnc.cat

TNC_FreeWifi

NOVA APP DEL TEATRE NACIONAL DISPONIBLE PER A ANDROID I IOS

Fotos: David Ruano
Disseny: Forma & Co
DL B 9899-2016

Patrocinador

Protectors

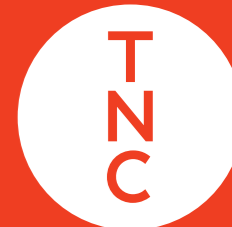
Benefactors

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

VICTÒRIA

— Pau Miró

Jordi Amat i Agustí Pons, «Nèstor Luján, periodista», a *La Barcelona dels tramvies* i altres textos de Nèstor Luján. Barcelona: Editorial Meteora, 2015

L'1 de març de 1951 comença, a Barcelona, una vaga general d'usuaris de tramvies. Les causes d'aquesta vaga, i del seu èxit, cal buscar-les tant en la situació general del país com en una mesura concreta presa pel govern espanyol.[...]

Sobre aquesta situació de males-tar generalitzat, va caure com una bomba la decisió del consell de ministres d'apujar el preu del bitllet del tramvia. Passava dels 50 als 70 cèntims. La mesura només afectava Barcelona perquè a Madrid, després d'un seguit d'estira-i-arronses, el bitllet no només no s'havia apujat sinó que, a partir de l'1 de febrer, costava 40 cèntims. La vaga de tramvies va començar, a Barcelona, com dèiem, l'1 de març i el primer dia es van produir els incidents més greus. Els tramvies, buits, van ser apedregats per grups de manifestants. Hi va haver corredisses i càrregues amb el resultat de la mort d'un nen per trets de pistola disparats per la policia. L'endemà el boicot contra els tramvies encara va ser més unànime i així va continuar fins que el govern central va posar en marxa una doble mesura: enviar la Guardia Civil als carrers de Barcelona i suspendre la pujada del bitllet.[...]

Juan Marsé, *Si te dicen que cal*. Mèxic: Editorial Novaro, 1973

Pensamos sí. Decimos no. Pensamos esto no durará, aguantemos, esperemos un poco más. No volverán a oírse las sirenas de alarma, es cierto, no volverán a caer bombas. El himno nacional acompaña ahora la elevación de la hostia, la gente arrodillada se golpea el pecho. Ya no hay bocas de refugios vomitando a la noche aullidos de madre, ya no volverán por el cielo a matar niños: a partir de ahora, chavales, el peligro acechará en todas partes y en ninguna, la amenaza será invisible y constante... Quien así habla es un muchacho del Carmelo. No hay mucho de verdad en sus historias mientras el tiempo no demuestre lo contrario, pues este chico cuenta *aventis* basándose no sólo en los sangrientos hechos pasados sino también en los terribles acontecimientos por venir. Habla de bombas agazapadas en la hierba y en los escombros de la ciudad que estallarán muchos años después, de venenosos escorpiones que sobrevivirán a estas ruinas y de imborrables tatuajes y cicatrices en la piel de la memoria. En un pequeño desván apenas alumbrado por una vela, dice, alguien sentado en una mecedora hace pajari-tas de papel rompiendo viejas revistas, de día y de noche, pensando siempre en una novia bonita con katiuskas que no ha vuelto a ver, en los camaradas valientes y fieles hasta la muerte, en lo que pudo haber sido y no fue, pensando en las musarañas.

Jordi Prat i Coll, «Pau Miró i la vida dels discrets», a la revista *(Pausa.)*, 2013

M'atrapen les seves històries, els seus contes, les seves faules... on els personatges se saben pàries, se saben secundaris. On no es diuen les coses (a *Bífals*, de la mort d'en Max no se'n parla). De vegades, amb traumes prou potents com per desitjar la mort i d'altres entenent que la vida és vida, que dóna oportunitats fins i tot als més desgraciats. «Viure hauria de ser senzill.» La força dels seus personatges rau en la seva fragilitat. Un cant a la vida dels dèbils. La de la majoria. [...]

Gairebé tots els personatges d'en Pau són fàcilment recognoscibles. Moltes vegades només necessitem un parell de rèpliques al principi de la peça per conèixer quin és el seu caràcter. Diuen dues frases i ja sabem qui són. Però aquesta primera pell d'immediatesa és només una xarxa per atrapar-nos. És a partir d'aquí que brillantment, i no saps com, aconsegueix trenar el matís, va a les antípodes del clixé, i allò que podria semblar tòpic no ho és o no ho és menys que cadascun de nosaltres mateixos. Que som individus particulars però que al mateix temps som ben genèrics.

Gust per la paraula. D'aquí que sigui tan gustós escoltar els diàlegs d'en Pau. Com ens passa amb els de Harold Pinter o amb els de Lluïsa Cunillé, dos dels seus grans referents, Beckett al marge. No podem deixar de no escoltar el que diuen els personatges perquè

sabem que el que diuen moltes vegades amaga, entela, difumina el que pensen. Juga amb precisió amb les paraules dites, les no dites i les pauses. D'aquí que hi reconeixem poesia (per a mi, una bona definició de poesia és dir en paraules allò que les mateixes paraules no poden contenir) i perquè ho sigui no cal haver de recórrer a l'ús de mots grandiloqüents sinó trobar la paraula justa per produir la «nafra» en el receptor. [...]

De vegades, quedo amb en Pau per esmorzar. Una de les últimes vegades que vam fer-ho va ser quan ell sortia de cal perruquer. Ell hi va encara al barri del Raval (on vivia fins fa ben poc). En Pau i jo hem sigut molts anys veïns d'aquest atapeït nucli barceloní. És en aquest barri on ell ha trobat el seu univers literari, on s'ha fixat en la fragilitat de la gent «sola» vers l'agressió del tarannà dels altres.

Koltès tenia els seus espais urbans limítrofes on els seus personatges anhelaven el desig, conscients d'estar o voler viure a la deriva de la societat. Al Raval d'en Pau, els desitjos també hi són però més terrenals, giren al voltant de petites històries roïnes i nobles. De fugis i de presons a la intempèrie.

Paco Villar, *Historia y leyenda del Barrio Chino. Crónica y documentos de los bajos fondos de Barcelona, 1900-1992*. Barcelona: La Campana, 2009

[...] Fueron años de racionamiento, del plato único, de pan adulterado, de la tarjeta de fumador, de restricciones eléctricas, de falta de carburante, de cierre de fronteras... Era la época en que cada día llegaban a Barcelona trenes sobrecargados de inmigrantes y en que el barraquismo se imponía al desarrollo económico. La tuberculosis y el tifus exantemático hacían estragos. La mendicidad aumentaba de manera espectacular.

En contraste con esta miseria generalizada, los estraperlistas animaron una vida nocturna barcelonesa que, poco a poco, fue abandonando su tradicional ubicación para trasladarse a otros puntos de la ciudad. La calle Nou de la Rambla era un pasado prácticamente muerto. [...] El Paral·lel ya no atesoraba aquel perfume tan peculiar que había creado leyenda. El férreo clima moral imperante apenas dejaba espacio para los espectáculos picantes. Los tímidos intentos de artistas y empresarios eran cortados de raíz por los censores de la Delegación Provincial de Educación Popular. Se imponían multas por doquier. [...]

El Barrio Chino, inmerso en una miseria espeluznante, quedaba aislado. La posguerra y las nuevas tendencias le asestaban un golpe casi mortal. Era ya sólo una especie de zoco cochambrísimo y deprimente; la sede del más pobre mercado que ha conocido Barcelona en

muchos años. [...] En el Barrio Chino se daban cita la miseria de la inmigración y la miseria de la delincuencia. Las crueles condiciones de vida en la posguerra convirtieron sus calles y rincones en un muestrario de pobreza desaforada. La vida en esas angostas calles no tenía ningún valor. El gran número de fallecimientos acontecidos en la década de 1940 y en buena parte de la de 1950 así lo indicaba.

Xavier Theros, *Tots els meus carrers*. Barcelona: Comanegra, 2014

Com molts altres joves de la seva generació, en Gabriel va provar d'escapar del barri gràcies a la boxa. Llavors era una manera per fugir de la pobresa, obrint-se pas a còpia de trompades. Part del seu temps lliure el dedicava a entrenar al gimnàs Redón, que era a sobre del desaparegut cinema Manelic del carrer de Sant Jordi (rebatejat com Albéniz per les autoritats franquistes). [...]

El moment àlgid de la boxa catalana va transcórrer durant les dècades de 1920 i 1930, [...] Paradoxalment, aquell període de glòria se'n va anar en orris amb la guerra, ja que els boxadors van ser un dels col·lectius d'esportistes més fidels a la República. Els arxius de la federació a Barcelona van ser cremats en acabar la guerra, i molts d'ells van patir persecució durant la dictadura.

En Gabriel va conèixer l'edat de plata de la boxa catalana, en aquest cas provocada per la gana que es va viure durant el franquisme. Entre els anys quaranta i seixanta hi va haver una revifalla d'aquest esport, i en totes les barriades barcelonines van sortir pugilistes que provaven d'escapar de la fam. El local més important d'aquella època va ser el Price.